

Ο ΓΛΥΚΟΣ ΜΕΝΙΟΣ

17ο Δημοτικό Σχολείο Αγρινίου
2017-2018

Ο γλυκός Μένιος

Συγγραφείς- Εικονογράφοι: Μαθητές του 17^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αγρινίου

Αγγελκλής Άγγελος

Μπουκουβάλας Δημήτριος

Αλεξάκη Παναγιώτα

Ντάθας Θεόδωρος

Ασβεστόπουλος Αθανάσιος

Νικολάου Χρήστος

Γαρουφαλής Δημήτριος

Πεφάνης Διονύσιος

Ζαραβίνα Ελένη

Σίμος Ελευθέριος

Καραγιάννης Αλέξιος

Σκαμάγκη Λαμπρινή Θωμαή

Καραίσκου Αγγελική

Σόλου Ελένη

Κατσάδα Αγαθή

Σταμάτης Νικόλαος

Κουμπέτσου Ευαγγελία

Τσόμπο Ορέστης

Κουτσού Μαρία

Τσόνη Μαρία Δήμητρα

Μερμίγκης Παύλος

Χαμζά Ελένη Άννα

Μπαλτά Ευτυχία Αιμιλία

Χατζηαγάπη Ευαγγελία

Επιμελητές:

Μπερμπερίδη Γεωργία

Μπλασκούνη Στυλιανή

Νταλιάνη Αργυρούλα

Τσιάμη Μαρία

Χατζητρακόσας Αντώνιος

Εκτύπωση: Αντίγραφο

Βιβλιοδεσία: Αντίγραφο

2018 Αγρίνιο

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε στο δάσος ένα αρκουδάκι που το έλεγαν Μενέλαο. Ο Μένιος, όπως το φώναζαν, είχε φουντωτό καφετί τρίχωμα και φορούσε ωραία στρογγυλά γυαλιά.

Γενικά, ήταν ένα χαρούμενο αρκουδάκι, αλλά, πληγώνονταν συχνά στο σχολείο, επειδή το κορόιδευαν για τα γυαλιά του.

- Χα χα χα, φοράς γυαλιά!
- Δεν βλέπεις καλά!
- Γυαλαμπούκα!

Έτσι του έλεγαν κι εκείνος έτρεχε μέσα στο δεντρόσπιτό του κι έκλαιγε. Ένιωθε απόρριψη.

Οι άλλοι δεν δέχονταν την ιδιαιτερότητά του κι εκείνος προσπαθούσε διαρκώς να τους αποδείξει ότι παρόλο που φοράει γυαλιά είναι σαν όλα τα άλλα ζώα. Μπορεί να κολυπήσει, να τρέξει, να σκαφαλώσει στα δέντρα και να πιάσει ψάρια στο ποτάμι. Και πάλι όμως τον άφηναν μοναχό του.

Ακόμη, ο Μενέλαος είχε ζαχαρώδη διαβήτη από τότε που έγινε τριών χρονών.

Δηλαδή, του έπεφτε εύκολα το ζάχαρο και τότε χρειαζόταν αμέσως κάτι γλυκό για να συνέλθει.

Από την άλλη όμως, έπρεπε να προσέχει πολύ τη διατροφή του και να μην το παρακάνει με το μέλι που τόσο πολύ το λιγουρευόταν.

Ένα συνηθισμένο πρωινό του Οκτώβρη ο Μένιος,
ξύπνησε για να πάει σχολείο. Αγουροξύπνημένος
κοίταξε το ρολόι.

-Ωχ! Οκτώ η ώρα! Άργησα! Μα καλά, δεν χτύπησε το
ξύπνητήρι; Ούτε πρωινό δεν προλαβαίνω να φάω!
Κι έφυγε βιαστικά με τη σάκα του στους ώμους.

Καθώς προχωρούσε μέσα στο δάσος, ένα μεγάλο σύννεφο ομίχλης εμφανίστηκε μπροστά του, όπως ήταν πολύ συνηθισμένο του φθινοπωρινούς μήνες.

Ήταν τόσο μεγάλο και πυκνό, που δεν υπήρχε κανένας τρόπος να το αποφύγει. Οπότε, αποφάσισε να το διασχίσει. Δεν σκέφτηκε όμως ότι από τους υδρατμούς της ομίχλης θα θόλωναν τα γυαλιά του...

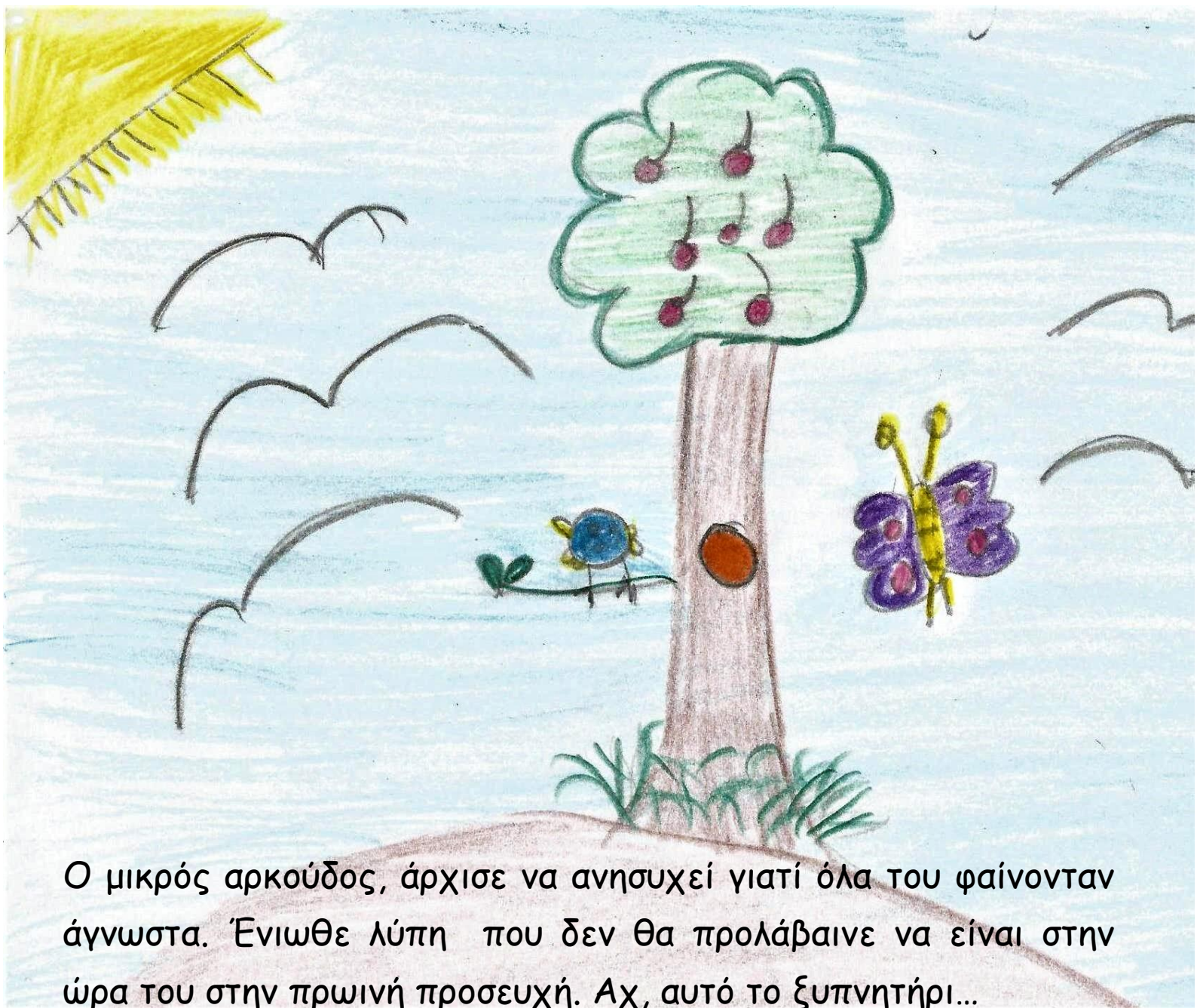

Έτσι, λοιπόν, προσπαθώντας να διακρίνει το μονοπάτι που οδηγούσε στο σχολείο, προχώρησε και κουτούλησε πάνω στον κορμό ενός δέντρου. Τα γυαλιά του έπεσαν κι έσπασαν. Αγχώθηκε ο Μένιος πολύ, γιατί χωρίς αυτά δεν θα μπορούσε να βλέπει καθαρά.

Ωστόσο δεν το έβαλε κάτω. Αν και τα έβλεπε όλα θολά, κατάφερε σιγά σιγά να απομακρυνθεί από το σύννεφο. Κοίταξε γύρω του αναζητώντας το μονοπάτι, αλλά τότε συνειδητοποίησε πως είχε χαθεί.

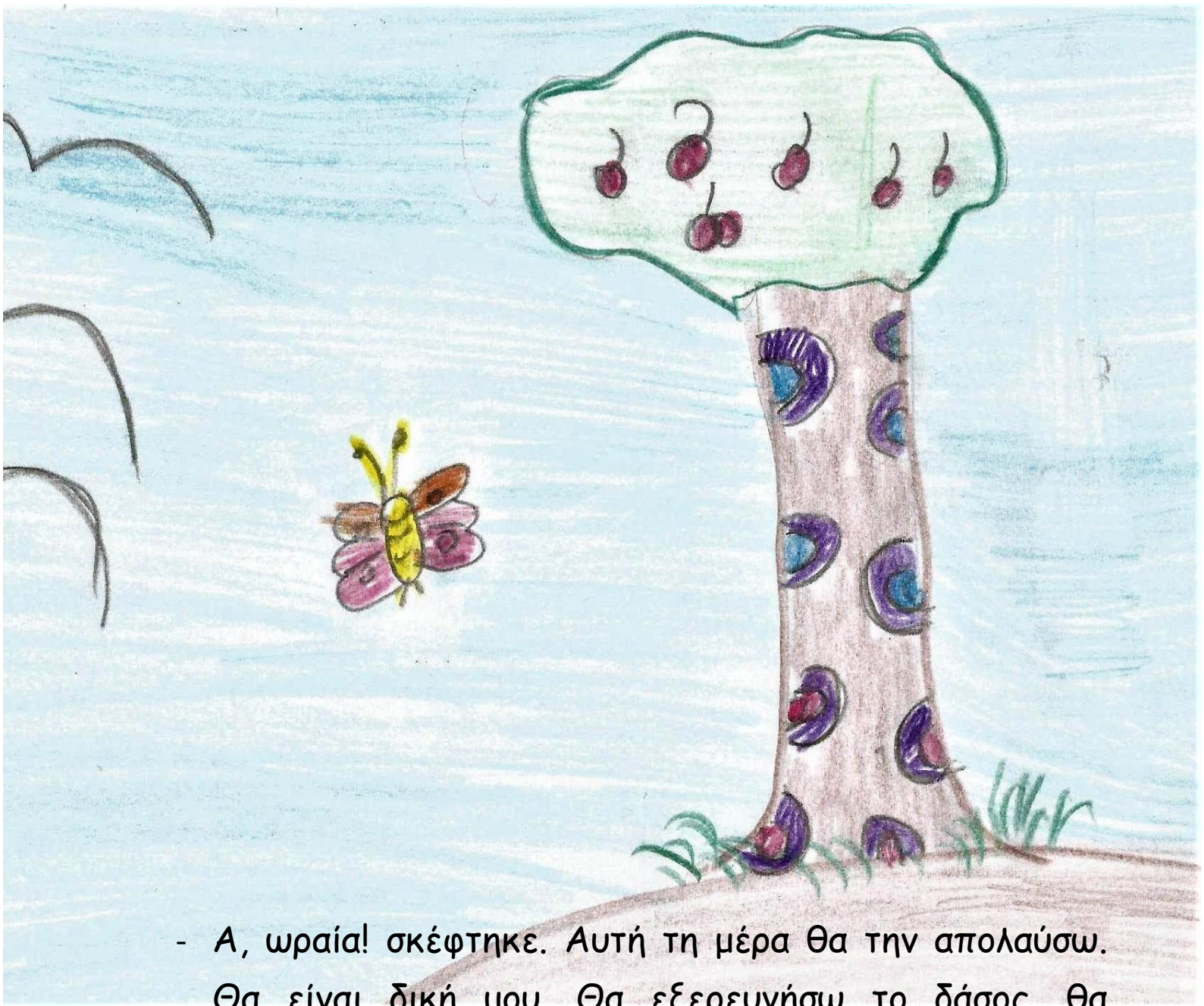

Ο μικρός αρκούδος, άρχισε να ανησυχεί γιατί όλα του φαίνονταν άγνωστα. Ένωθε λύπη που δεν θα προλάβαινε να είναι στην ώρα του στην πρωινή προσευχή. Αχ, αυτό το ξυπνητήρι...

Μόλις όμως το ξανασκέφτηκε είδε ότι ίσως δεν ήταν και τόσο κακή ιδέα να έχει μία μέρα ολόδική του στο δάσος, χωρίς τα γέλια και τις κοροϊδίες των συμμαθητών του!

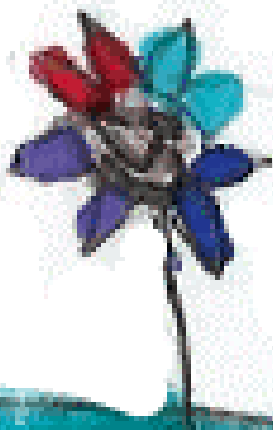
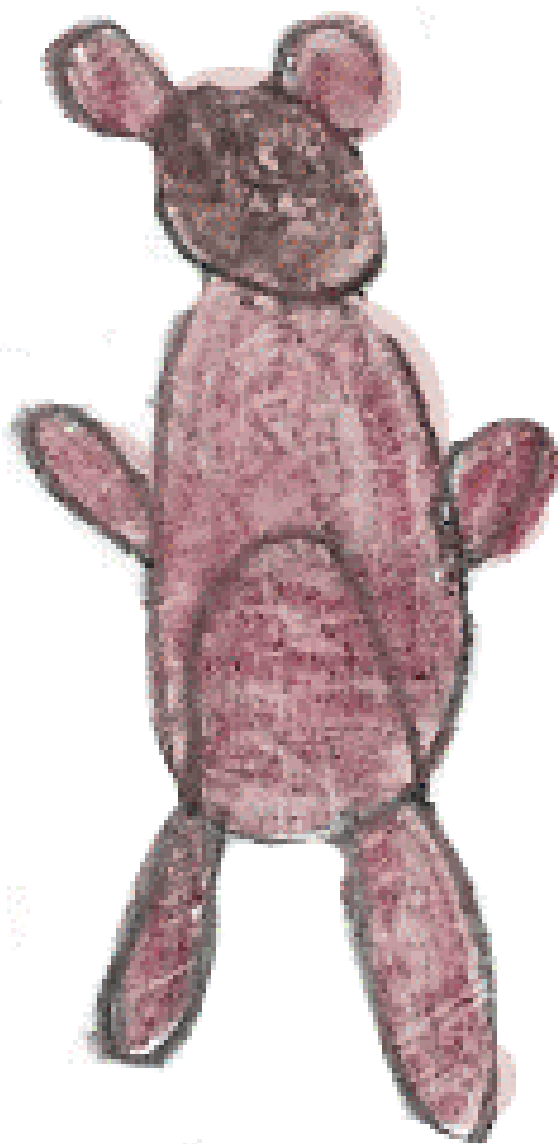
Ελεύθερος επιτέλους!

- Α, ωραία! σκέφτηκε. Αυτή τη μέρα θα την απολαύσω. Θα είναι δική μου. Θα εξερευνήσω το δάσος, θα ακούσω τα πουλάκι να κελαηδούν, θα γνωρίσω νέους φίλους, θα τραγουδήσω, θα παίξω στο χορτάρι και θα είμαι ευτυχισμένος!

Εκεί που καθόταν και ονειροπολούσε την υπέροχη μέρα στο δάσος, ξαφνικά, μύρισε κάτι παράξενα όμορφο και κοιτάζοντας κάτω αντίκρισε ένα λουλούδι που ποτέ του δεν είχε ξαναδεί. Ήταν μικρό με μυτερά πράσινα φύλλα και λευκά με μοβ πέταλα.

-Μα τι περίεργο λουλούδι, είπε εντυπωσιασμένος.

-Αχ! Ποιος είσαι εσύ που με λαχτάρησες; Κοιμόμουν και έβλεπα ένα γλυκό όνειρο, είπε νυσταγμένο το λουλουδάκι.

-Ε... Εγώ είμαι ο Μένιος... Αλλά εσένα πώς σε λένε; Είσαι διαφορετικό από τα άλλα λουλούδια που ξέρω.

- Με λένε Τόνια. Αλλά γιατί λες ότι είμαι διαφορετική;

- Γιατί έχεις μυτερά φύλλα με αγκαθάκια που δεν έχω ξαναδεί και η μυρωδιά σου είναι τόσο όμορφη... Ακόμα, μιλάς! Δεν έχω ξανακούσει λουλούδι να μιλάει όπως εσύ.

- Μ... πιστεύεις ότι αυτά τα χαρακτηριστικά είναι άσχημα;

- Όχι καθόλου! Αλλά με έκαναν να σε προσέξω...

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του ο Μένιος, πέφτει λιπόθυμος στο έδαφος! Η Τόνια έμεινε να τον κοιτάει τρομαγμένη και να αναρωτιέται τι να έχει πάθει! Εξ αιτίας της να έπεσε κάτω; Μήπως είπε κάτι που τον πείραξε;

Σκεφτόταν όσο πιο γρήγορα μπορούσε τους πιθανούς λόγους που μπορεί να τον έκαναν να λιποθυμήσει, και τότε ήταν που έπεσε το μάτι της στην κονκάρδα που φορούσε ο αρκούδος. Αυτή έγραφε: Είμαι Διαβητικός. Μα τι ήταν το «διαβητικός»; Δεν το είχε ξανακούσει ποτέ!

Έπρεπε κάτι να κάνει γρήγορα! Να ζητήσει βοήθεια! Για καλή της τύχη, εκεί κοντά υπήρχε ένα φουντωτό πεύκο στο οποίο πάνω υπήρχε μια κυψέλη. Λογικά θα είχε μέλισσες μέσα. Αμέσως η Τόνια φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε:

- Μελισσούλες! Βοηθήστε με!
- Μπζζζζ... τι συμβαίνει ; ρώτησε μια μικρή μέλισσα που περνούσε εκείνη την ώρα έξω από την κυψέλη.
- Ξέρει καμιά σας τι σημαίνει «διαβητικός»;

- Α! Και βέβαια! Του έπεσε το ζάχαρο, είπε μια άλλη μέλισσα που πετάχτηκε μέσα από τη φωλιά. Είμαι η νοσηλεύτρια των μελισσών και γνωρίζω πολύ καλά ότι σε αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να δώσουμε αμέσως στον ασθενή λίγο μέλι!
- Γρήγορα, λέει στις άλλες μέλισσες, τρέξτε και φέρτε μέλι για τον γλυκό μας αρκούδο!

Κατευθείαν, μια ομάδα μελισσών άρπαξαν ένα πλατύ φύλλο και το γέμισαν με φρέσκο μέλι. Έκαναν όσο περισσότερο βzzzzz μπορούσαν, έτσι ώστε οι υπόλοιπες εργάτριες να ανοίξουν δρόμο. Πέταξαν γρήγορα προς τον Μένιο και σε πολύ λίγο βρέθηκαν κοντά του. Έχυσαν μέσα στο ανοιχτό στόμα του λίγο μέλι χαμηλώνοντας προσεκτικά το φύλλο. Ευτυχώς πολύ γρήγορα ο αρκούδος μας άρχισε να συνέρχεται.

Άνοιξε τα μάτια του, κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε στην Τόνια και τις μελισσούλες που τον κοίταζαν με αγωνία. Ανησύχησα Μένιο, είπε η Τόνια. Δεν ήξερα...

- Με συγχωρείς... Μου συμβαίνει καμιά φορά και χρειάζομαι οπωσδήποτε βοήθεια. Τι θα έκανα χωρίς εσάς! Ευχαριστώ πολύ!

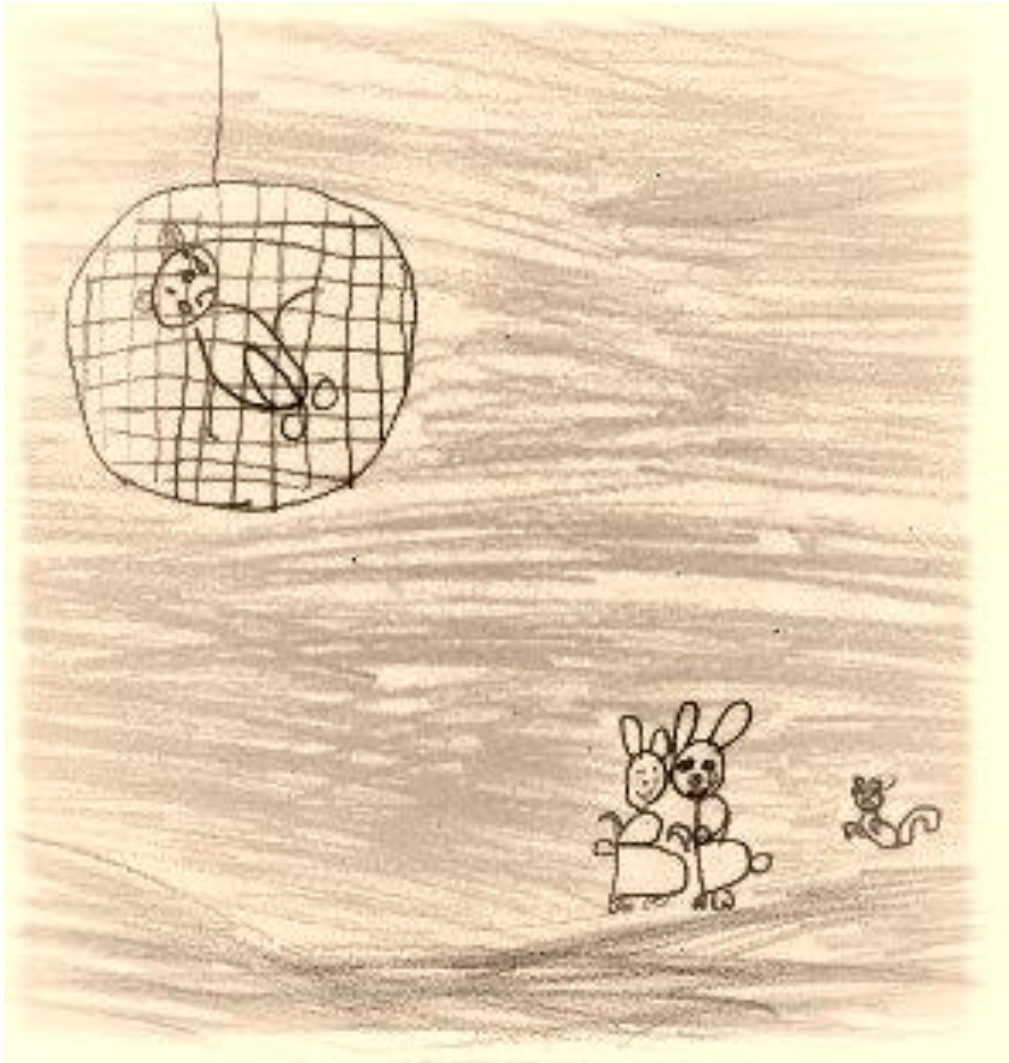
Τώρα που όλα είχαν ηρεμήσει, ο Μένιος ήταν χαρούμενος και έτοιμος να απολαύσει το δάσος. Άρχισε να το εξερευνεί, να ακούει τις μελωδικές φωνές των πουλιών, να τραγουδάει... Ακόμη έκανε και καινούργιους φίλους! Τι υπέροχη μέρα!

Ο χρόνος όμως κυλούσε και σουρούπωνε. Καθώς είχε χάσει τα γυαλιά του, δυσκολευόταν όλο και περισσότερο η όρασή του. Έτσι δεν άργησε να πιαστεί σε παγίδα που είχε στήσει ένας κυνηγός.

Χοντρά σχοινιά τον αγκάλιασαν και τον τράβηξαν ψηλά. Τώρα πια κρεμασμένος από το δέντρο, και με όλα τα ζώα του δάσους να έχουν κρυφτεί στις φωλιές τους για τη νύχτα, ήταν αδύνατο να κατέβει κάτω. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει να ξημερώσει.

Το επόμενο πρωί τα μικρά ζώα, ως συνήθως, πήγαν στο σχολείο. Οι δάσκαλοι όμως τους φυλούσαν μία υπέροχη έκπληξη! Εκδρομή στο δάσος! Έτσι, ενθουσιασμένα τα ζωάκια σε μικρές ομάδες άρχισαν να τριγυρνούν και να εξερευνούν κάθε γωνιά του δάσους.

Ξαφνικά, άκουσαν μια φωνή από ψηλά.

- Βοήθεια!!
- Μα ποιος φωνάζει; ρώτησε ο σκίουρος.
- Εδώ πάνω!
- Μιλάνε τα δέντρα; έκανε γεμάτη απορία η χελώνα.
- Αμάν! Ο Μένιος! Τι κάνεις εκεί πάνω, φώναξε σαστισμένη η αλεπού.
- Είναι μεγάλη ιστορία... Μπορείτε να κάνετε κάτι;

Αμέσως τα ζωάκια φώναξαν κι άλλους για να καταστρώσουν το σχέδιο διάσωσης του Μένιου! Ήταν απλό. Όσοι ήταν καλοί στην ισορροπία θα ανέβαιναν ο ένας πάνω στον άλλο και θα έκοβαν το σχοινί με μια αιχμηρή πέτρα.

Έτσι κι έγινε.

Ο λύκος, η χελώνα και η αλεπού έβαλαν τα δυνατά τους, και με τον σκίουρο στην κορυφή κατάφεραν να ελευθερώσουν τον φίλο μας!

Μόλις κατέβηκε ο Μένιος από το δέντρο τον αγκάλιασαν χαρούμενοι. Ήταν πολύ συγκινημένοι αλλά και μετανιωμένοι που τον είχαν κοροϊδέψει. Και βέβαια, ο γλυκός μας αρκούδος τους είχε ήδη συγχωρέσει. Τον σήκωσαν ψηλά και επέστρεψαν όλοι μαζί χαρούμενοι πίσω στο σχολείο!

Να φαντάζεστε ανεξέλεγκτα, να
σκέφτεστε συνετά, να αγαπάτε βαθιά, να
γράφετε απρόβλεπτα...!